

Sygn. akt II Ka 206/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Grażyna Orzechowska (spr.) SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Marii Kempki

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2019 r.

sprawy **T. M. i E. J.**

oskarżonych z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2012.124 j.t.) w zb. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2012.124 j.t.) w zw. z art. 11 §2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 24 października 2018 r. sygn. akt II K 750/16

I. wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że orzeczoną w pkt IX wobec oskarżonego E. J. karę pozbawienia wolności obniża do lat 2 (dwóch);

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. W. w R. kwotę 619,92 zł (w tym 115,92 zł podatku VAT) za obronę z urzędu wykonywaną na rzecz oskarżonego E. J. w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego T. M. 590 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze;

V. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego E. J. 400 zł opłaty za obie instancje i kwotę 629,92 zł wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 206/19

UZASADNIENIE

1/ **T. M.** został oskarżony o to, że:

I. w dniu 22 października 2015 r. w Ł., w województwie (...) wbrew przepisom ustawy posiadał substancje psychotropowe w postaci 17 woreczków foliowych z zapięciem strunowym z zawartością amfetaminy o łącznej wadze brutto 15,285 grama oraz tabletkę koloru niebieskiego z zawartością amfetaminy i l-(3-chlorofenyl) piperazyny (mCPP) o wadze netto 0,212grama oraz trzy woreczki foliowe z zawartością amfetaminy o łącznej wadze netto 0,045grama,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012.124 z późn. zm.)

II. w okresie od 1 września 2015 r. do 17 października 2015 r. w Ł., w województwie (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej trzykrotnie udzielił K. K. (1) substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 11 gramów za kwotę 280zł,

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012.124 z późn. zm.)w zw. z art. 12 kk

III. w czasie i miejscu jak w pkt II wbrew przepisom ustawy udzielił K. K. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości umożliwiającej odurzenie,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012.124 z późn. zm.)

IV. w okresie od 1 września 2015 r. do 20 października 2015 r. w Ł., w województwie (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej trzykrotnie udzielił R. G. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 3 gram za kwotę 90zł,

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012.124 z późn. zm.)w zw. z art. 12 kk

V. w okresie od 1 września 2015 r. do 22 października 2015 r. w Ł., w województwie (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej trzykrotnie udzielił R. K. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 12 gramów za kwotę 300zł,

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012.124 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk

VI. w okresie od 1 do 30 września 2015 r. w Ł., w województwie (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił nieustalonej osobie substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 2 gramów za kwotę 40zł,

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012.124 z późn. zm.)

VII. w okresie od sierpnia 2015 r. do 22 października 2015 r. w Ł., w województwie (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy trzykrotnie udzielił J. L. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 3 gram,

tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012.124 z późn. zm.)w zw. z art. 12 kk

VIII. w dniu 22 października 2016 r. w Ł., w województwie (...) znajdując się pod wpływem substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o stężeniu 400,27ng/ml, hydroksymfetaminy o stężeniu 3,37ng/ml i metaamfetaminy w stężeniu 1,03 ng/ml we krwi w ruchu lądowym, po drodze publicznej prowadził samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...),

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

2/ ***E. J.*** został oskarżony o to, że:

IX. w okresie od 1 września 2015 r. do 22 października 2015 r. w G., w województwie (...) wbrew przepisom ustawy udzielał substancji psychotropowej oraz uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w ten sposób, że we wrześniu 2015r. daty bliżej nieustalonej sprzedał T. M. 20 gramów amfetaminy za kwotę 400zł, we wrześniu 2015r. daty bliżej nieustalonej sprzedał T. M. 20 gramów amfetaminy za kwotę 400zł, w październiku 2015r. daty bliżej nieustalonej nie później niż 22 października 2015r. sprzedał T. M. 50 gramów amfetaminy za kwotę 1000 zł, którą to amfetaminę T. M. zażywał sam, jak również udzielał nieodpłatnie innym osobom,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust.3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012.124 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2kk

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 24 października 2018 r., sygn. II K 750/16:

I. oskarżonego ***T. M.*** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z pkt I z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2018r., poz. 1030) i za ten czyn na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2018r., poz. 1030) wymierzył oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego ***T. M.*** uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów z pkt II, IV, V, VI i za te czyny na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2018r., poz. 1030) stosując art. 91 §1 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

na mocy art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej w zakresie czynów z pkt II, IV, V, VI w kwocie 710 (siedmuset dziesięciu) złotych;

III. oskarżonego ***T. M.*** uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów z pkt III i VII ustalając co do czynu z pkt VII okres popełnienia od 1 września 2015 r. do 22 października 2015 r. i za te czyny na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2018r., poz. 1030) stosując art. 91 §1 kk wymierzył oskarżonemu karę 4 (czerech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego ***T. M.*** uznał za winnego dokonania

zarzucanego mu czynu z pkt VIII ustalając rok popełnienia czynu na 2015 r. i za ten czyn na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda z nich;

na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt. 7 k.k. orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;

na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat; na mocy art. 43 § 3 kk zobowiązał oskarżonego do zwrotu prawa jazdy w terminie siedmiu dni od daty uprawomocnienia się wyroku do Starostwa Powiatowego w G.;

V. na podstawie art. 91 § 2 kk połączył wymierzone wobec oskarżonego ***T. M.*** kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną jednego roku pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2018r., poz. 1030) orzekł w zakresie rozstrzygnięcia z pkt I przepadek dowodu rzeczowego w postaci amfetaminy oraz tabletki koloru niebieskiego, zarządzając jej zniszczenie oraz na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek 17 torebek foliowych;

VII. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej w pkt V wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 22 października 2015 r. do godz. 5.10 do dnia 23 października 2015 r. do godz. 14.45, uznając za wykonaną w tym zakresie;

VIII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 580 zł tytułem opłaty oraz 1490,27 zł tytułem wydatków.

IX. oskarżonego **E. J.** uznał za winnego tego, że w okresie od 1 września 2015 r. do 22 października 2015 r. w G., w województwie (...) wbrew przepisom ustawy udzielał substancji psychotropowej oraz uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w ten sposób, że we wrześniu 2015 r. daty bliżej nieustalonej sprzedał T. M. 20 gramów amfetaminy za kwotę 400 zł, we wrześniu 2015 r. daty bliżej nieustalonej sprzedał T. M. 20 gramów amfetaminy za kwotę 400 zł, w październiku 2015 r. daty bliżej nieustalonej nie później niż 22 października 2015 r. sprzedał T. M. 50 gramów amfetaminy za kwotę 1000 zł, którą to amfetaminę T. M. zażywał sam, jak również udzielał innym osobom, to jest popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012.124 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2kk i za ten czyn na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2018 r. poz. 1030) w zw. z art. 11 § 3 kk skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100(stu) stawek dziennych, w kwocie po 10 (dziesięć) złotych każda z nich;

X. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 27 października 2015 r. od godz. 9.00 do godz. 17 grudnia 2015 r. godz. 14.15;

XI. na mocy art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej w kwocie 1.800 (tysiąca ośmiuset) złotych;

XII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 490 (czterystu dziewięćdziesięciu) złotych tytułem kosztów procesu, w pozostałej części zwolnił oskarżonego od uiszczania kosztów sądowych, przyznał adw. M. W. kwotę 1.992,60 (tysiąca dziewięćset dziewięćdziesięciu dwóch i 6/100) złotych, w tym VAT, tytułem obrony sprawowanej z urzędu.

Wyrok ten w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze zaskarżył obrońca oskarżonego T. M., zarzucając mu rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności poprzez nie zastosowanie przez Sąd I instancji warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego T. M. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie wobec T. M. instytucji określonej w art. 69 § 1 kk i w związku z tym o warunkowe zawieszenie wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres lat 2.

Wyrok ten w całości zaskarżył także obrońca oskarżonego E. J., zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia:

- art. 5 § 2 kpk, poprzez oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie na pomówieniach współoskarżonego, bez potwierdzenie ich w jakichkolwiek innych dowodach, nadto zweryfikowanych negatywnie w zakresie, w jakim twierdził, że poznał oskarżonego E. J. w salonie gier przy ul. (...) w G.;

- art. 7 kpk, poprzez brak oceny okoliczności związanych z zatrzymaniem i przeszukaniem E. J. podczas których nie ujawniono jakichkolwiek substancji narkotycznych, w sytuacji gdy oskarżonemu przypisano przestępstwo wprowadzenia do obrotu znacznej ilości narkotyku;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez ustalenie, że we wrześniu 2015 r. w G. przy ul. (...) istniał salon gier, w którym zgodnie z wyjaśnieniami T. M. miał on poznać E. J., co ma istotne znaczenie z punktu widzenia wiarygodności wyjaśnień współoskarżonego, stanowiących wyłączny dowód winy E. J..

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego E. J. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełniania zarzucanego mu czynu.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonego E. J. poparł apelację i wnioski w niej zawarty, wniósł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu, oświadczając, iż nie zostały one uiszczone w całości, ani w części. Obrońca oskarżonego T. M. poparł apelację i wnioski w niej zawarty. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie obu apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Oskarżony T. M. przyłączył się do wszystkich argumentów, które wskazał obrońca.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego T. M. jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Z kolei apelacja obrońcy oskarżonego E. J. okazała się jedynie o tyle zasadna i skuteczna, o ile w następstwie jej wniesienia Sąd Okręgowy złagodził orzeczoną wobec tego oskarżonego karę pozbawienia wolności do lat 2.

Biorąc po uwagę, iż wnioski o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wniósł jedynie E. J., na podstawie art. 457 § 2 kpk, niniejsze rozważania ograniczono do środka odwoławczego wniesionego przez jego obrońcę.

Obrońca E. J. kwestionując winę tego oskarżonego wywiódł zarzuty naruszenia art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Wszystkie te zarzuty Sąd Okręgowy uznał za nietrafne. Argumenty takie jak: oparcie wyroku skazującego na tzw. „dowodzie z pomówienia”, tj. zeznaniach współoskarżonego, brak ujawnienia substancji narkotycznych podczas czynności zatrzymania oskarżonego i przeszukania zajmowanych przez niego pomieszczeń oraz ostatni zarzut dotyczący istnienia we wrześniu 2015 r. salonu gier przy ul. (...) w G., w konfrontacji z pisemnymi motywami zaskarżonego wyroku, były nieprzekonujące. Tok rozumowania Sądu I instancji, który doprowadził do stwierdzenia winy tego oskarżonego Sąd Odwoławczy uznał za kompletny, logiczny i zgodny z doświadczeniem życiowym.

Przepisy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk mają charakter rozłączny, co oznacza, że zastosowanie art. 5 § 2 kpk nie ma racji bytu, w sytuacji w której skarżący nie zgadza się z pierwszoinstancyjną oceną dowodów. Kwestia wiarygodności lub określonego źródła dowodowego, czy to „dowodu z pomówienia”, czy też innego dowodu, nie może stanowić zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk, lecz rozważana winna być na płaszczyźnie zasady swobodnej oceny dowodów.

Zastosowanie reguły in dubio pro reo powinno mieć miejsce tylko wówczas, gdy w danej sprawie nie występuje chociażby jeden dowód pozwalający na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych odnośnie przebiegu określonego zdarzenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2019 r., sygn. II AKA 124/18, Legalis Numer 1887293).

W przedmiotowej sprawie dowodem o takim charakterze były wyjaśnienia współoskarżonego T. M.. Sąd Rejonowy omawiając ów dowód w pisemnych motywach wyroku słusznie wskazał, iż znalazły one potwierdzenie w zeznaniach J. L., R. K., R. G. i K. K. (2). Odnośnie wskazania na E. J. jako osoby, od której wyżej wymieniony nabywał amfetaminę jego relacja była konsekwentna, wielokrotnie potwierdzona, dodatkowo rozpoznał on współoskarżonego podczas czynności okazania.

W orzecznictwie wskazuje się, iż przy dowodzie z pomówienia nie jest konieczne, aby relacje pomawiającego były potwierdzone innymi dowodami co do każdego opisywanego przez niego zdarzenia. Potwierdzenie innymi dowodami co najmniej części przestępstw opisywanych przez pomawiającego daje podstawy do pozytywnego zweryfikowania pozostałych jego relacji dotyczących innych przestępstw popełnionych przez tego samego sprawcę, a także przestępstw popełnionych przez inne osoby (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 stycznia 2019 r., sygn. II AKA 368/18, opubl. KZS 2019/3/91, Legalis Numer 1887217).

Niezwykle istotne są zeznania osób, które tkwiąc w przestępczym procederze, zrywają dotychczasową więź, udzielając organom ścigania konkretnych informacji zarówno o popełnionym przez siebie przestępstwie, jak i przestępstwach innych osób, które uczestniczyły we wprowadzeniu do obrotu substancji narkotycznych.

Z powyższych względów, na podzielenie nie zasługiwało stanowisko obrońcy oskarżonego E. J., iż wyjaśnienia współoskarżonego T. M. (tzw. „dowód z pomówienia”) nie były w tej sprawie dowodem pełnowartościowym. W ujęciu prawa karnego procesowego takie źródło dowodowe podlega swobodnej ocenie dowodów na równi z innymi dowodami i może stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Ujawnienie narkotyków podczas czynności przeszukania osoby E. J. i zajmowanych przez niego pomieszczeń nie było warunkiem koniecznym, aby przypisać mu sprawstwo czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W ocenie Sądu Okręgowego, przyjęcie sprawstwa oskarżonego przez Sąd Rejonowy nie naruszyło z tego względu art. 7 kpk, zasad logiki i doświadczenia życiowego. Oczywistym pozostaje, iż oskarżony nie musiał zawsze mieć przy sobie substancji odurzających i przechowywać je wyłącznie u siebie w domu, gdzie poza nim, rodzicami i konkubiną, mieszkało 3 małoletnich dzieci.

Aby Sąd Odwoławczy uznał zarzut błędu w ustaleniach faktycznych za skuteczny, po pierwsze skarżący musi wykazać, iż błąd taki w ogóle zaistniał, po drugie zaś, że miał wpływ na treść wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego, obrońca oskarżonego E. J. nie spełnił żadnego z tych wymogów w kwestii istnienia salonu gier przy ul. (...) w G. i doniosłości tego ustalenia dla prawidłowości zaskarżonego wyroku. Działalność w zakresie gier na automatach wymagała uzyskania stosownej koncesji, mimo tego z uwagi na rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych z zakresu przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych, salony gier istniały na terenie woj. (...) nader licznie i działalność ta z oczywistych względów nie była ewidencjonowana w CEIDG. Mnogość spraw o czyny z art. 107 § 1 kks na terenie właściwości tutejszego Sądu Okręgowego przyczyniła się do znajomości problematyki i aspektów prawnych i faktycznych prowadzenia gier hazardowych. Jeżeli chodzi o salon gier przy ul. (...) w G. oskarżony T. M. podał, iż to w nim poznał oskarżonego E. J. i na tym znaczenie dla sprawy tego salonu się kończy, trudno mówić zatem o ewentualnym wpływie uchybienia na treść zaskarżonego wyroku. Sąd Odwoławczy, podobnie jak Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw, aby z uwagi na podawane przez T. M. okoliczności poznania E. J. odrzucić całkowicie wyjaśnienia tego pierwszego. Zupełnie na marginesie dodać jedynie można, iż doświadczenie wynikające z procedowania w podobnych sprawach prowadzi do wnioskowania, iż okoliczności poznania osób trudniących się sprzedażą i handlem narkotykami dość często powiązane są z miejscami, w których inne, nielegalne procedury mają miejsce.

Obrońca oskarżonego E. J. nie sformułował zarzutu naruszenia przepisu prawa procesowego poprzez wadliwą subsumpcję zachowania tego oskarżonego pod konkretny przepis ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, niemniej jednak w uzasadnieniu apelacji w ostatnim jej akapicie podkreślił nieścisłości orzecznictwa sądów odnośnie znamienia „znacznej ilości”, przy jednoczesnym przytoczeniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 maja 2007 r., sygn. II AKa 85/07.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł jednak podstaw, aby złagodzić kwalifikację prawną czynu oskarżonego na przepis art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Analiza niezwykle bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych w tym zakresie, rzeczywiście wskazuje, iż zachodzą pewne rozbieżności co do interpretacji pojęcia „znacznej ilości” środków odurzających lub substancji psychotropowych, pozwalające na wyodrębnienie trzech stanowisk:

- według pierwszego z nich, należy stosować wyłącznie kryterium ilościowe, zaś rodzaj narkotyku i jego przeznaczenie pozostaje bez znaczenia;
- według drugiego, należy stosować kryterium ilościowo-jakościowe łącznie, istotna zatem będzie nie tylko masa objętościowa narkotyku, ale i jego rodzaj;

- według trzeciego, należy stosować kryterium ilościowo-jakościowe, a także mieć na uwadze cel przeznaczenia środka, np. na własne potrzeby, albo w celu dalszej odsprzedaży (A. Malasińska-Nagórny, Pojęcie znacznej ilości środków odurzających, Prok. i Pr. nr 11/2013).

Warto przy tym podkreślić, iż Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 września 2009 r., sygn. I KZP 10/09, wydanym związku z pytaniem prawnym jednego z sądów rejonowych odnośnie „znacznej ilości” środków odurzających, wskazał, iż przy ocenie tegoż kryterium należy posługiwać się kryterium ilościowo-jakościowym (OSNKW 2009/10/84, Prok. i Pr.-wkl. 2010/1-2/6, Biul. SN 2009/10/22-23, LEX nr 518123). W przedmiotowej sprawie w zarzucie stawianym oskarżonemu E. J. do czynienia mieliśmy z „twardym narkotykiem”, tj. amfetaminą.

Jak już wskazano, w orzecznictwie rozpiętość zaprezentowanych stanowisk precyzujących znamię „znacznej ilości” jest dość duża. Raz za znaczną ilość narkotyków uznaje się taką ilość, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się kilkudziesięciu osób (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011 r., sygn. IV KK 127/11, LEX nr 897769; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 23 stycznia 2015 r., sygn. II AKa 259/14, LEX nr 1651799; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 22 maja 2014 r., sygn. II AKa 128/14, LEX nr 1477399; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. II AKa 430/12, LEX nr 127815), innym razem- kilkuset osób (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 lutego 2008 r., sygn. II AKa 10/08, LEX nr 357147), ponad tysiąc osób (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 18 października 2012 r., sygn. II AKa 224/12, LEX nr 1236419), jeszcze innym kilkanaście tysięcy osób, albo nawet, tak jak wskazuje obrońca oskarżonego, kilkadziesiąt tysięcy osób (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 maja 2007 r., sygn. II AKa 85/07, LEX nr 298025).

Każda ze wskazanych wyżej linii orzeczniczych jest niewątpliwie konsekwencją przemilczenia i braku ścisłego uregulowania tej kwestii w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Treść normatywna ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie zawiera żadnych kazuistycznych unormowań definiujących znamię „znacznej ilości”. Niemniej jednak, spór odnoszący się do ilości przekraczającej kilkadziesiąt tysięcy porcji, toczy się jedynie między Sądem Apelacyjnym w Krakowie, którego stanowisko pozostaje odosobnione, a między pozostałymi sądami tego szczebla w Polsce dzielącymi poglądy wespół z Sądem Najwyższym.

Wskazać także należy niekonsekwencję i brak spójności odnoście zagadnienia „znacznej ilości” substancji w linii orzeczniczej Sądu Apelacyjnego w Krakowie, który w wyroku z dnia 26 czerwca 2012 r., sygn. II AKa 92/12, orzekł, iż znaczna ilość narkotyku to ilość, która wystarcza do odurzenia kilku tysięcy osób (LEX nr 1227661).

Sąd Okręgowy w Siedlcach nie podziela niespójnych i niekonsekwentnych poglądów Sądu Apelacyjnego w Krakowie odnośnie znamienia „znacznej ilości” środków odurzających lub substancji psychotropowych, uznając tym samym, iż już sama górna granica możliwości jednoczesnego odurzenia kilkudziesięciu, czy też kilkunastu tysięcy osób jest mocno przesadzona, nawet pod względem gramatycznym. Poglądu tego nie usprawiedliwia także względ na zasadę racjonalności prawa. Prowadziłby to bowiem do tego, iż posiadanie narkotyków w ilości pozwalającej na jednoczesne odurzenie kilku tysięcy osób – przykładowo miasta Ł., w obszarze właściwości tut. Sądu Okręgowego, o ponad 7-tysięcznej liczbie mieszkańców, wliczając w to osoby starsze, chore, noworodki i dzieci w wieku szkolnym - nie mogłoby zostać uznane za wyczerpujące znamiona posiadania, czy też wprowadzenia do obrotu środków odurzających w „znacznej ilości”, a odpowiedzialność karna sprawcy takiego czynu była rozpatrywana w takich samych granicach typu podstawowego przestępstwa z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 września 2018 r., sygn. V KK 303/18 orzekł wprost, iż jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to "znaczna ilość" w rozumieniu tej ustawy (Legalis Numer 1857896). Tą linię orzeczniczą Sąd Okręgowy podziela.

Wyrok odnośnie oskarżonego E. J. zaskarżono „w całości”, zaś kontrolując pierwszoinstancyjne rozstrzygnięcie o karze wymierzonej temu oskarżonemu Sąd Okręgowy stwierdził jej rażącą surowość, dochodząc do przekonania

o konieczności dokonania korekty w tym względzie. Dysproporcja pierwszoinstancyjnych rozstrzygnięć o karze między dwoma oskarżonymi była dość duża. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nadmierną wagę przypisał dotychczasowej karalności E. J. bez szczegółowego rozważenia za co dokładnie, kiedy i na jakie rodzajowo kary był on skazany uprzednio (aktualna karta karna, k. 402-402v). Oskarżony ten faktycznie został skazany uprzednio za czyn z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w sprawie o sygn. akt II K 782/17, niemniej jednak wyłącznie za posiadanie, wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 tej ustawy, dodatkowo wyłącznie na najłagodniejszą rodzajowo karę grzywny. Ostatnią pozycją w karcie karnej dotyczącej E. J. jest niealimentacja z art. 209 § 1a kk, przy czym pamiętać należało, iż oskarżony posiada 4 dzieci. Najstarszy z nich jest nastolatkiem, dwóch synów pozostaje pod jego wyłączną opieką (jeden z nich jest dzieckiem autystycznym, matka dzieci zrzekła się praw do opieki nad nimi), zaś najmłodsze dziecko oskarżonego pochodzi z jego ostatniego związku. Brak rozważenia przez Sąd Rejonowy wagi dotychczasowej karalności oskarżonego i ciężaru gatunkowego popełnionych przez niego przestępstw widniejących w karcie karnej, miał dla złagodzenia kary pozbawiania wolności do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności kluczowe znaczenie. Dodatkowym argumentem była konieczność rozróżnienia sytuacji procesowej i kar orzeczonych osób, którym przypisano czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z uwagi na znamię „znacznej ilości” środków odurzających w kontekście możliwości jednoczesnego odurzenia kilkudziesięciu, kilku tysięcy, kilkunastu tysięcy i kilkuset tysięcy osób, a zatem w aspekcie omówionym powyżej.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 1513) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. W. w R. kwotę 619,92 zł (w tym 115,92 zł podatku VAT) za obronę wykonywaną na rzecz E. J. w postępowaniu odwoławczym (§ 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu - tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz., 18).

Odnośnie kosztów sądowych jakie poniesienie E. J. w związku z niniejszym skazaniem, na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 (czterystu) złotych tytułem opłaty za obie instancje i 629,92 (sześćset dwadzieścia dziewięć i 92/100) złotych wydatków za postępowanie odwoławcze. Na tą ostatnią kwotę składa się wynagrodzenie jego obrońcy i ryczałt za doręczenia pism w sprawie.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, stosownie do treści art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 i § 2 kpk, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.